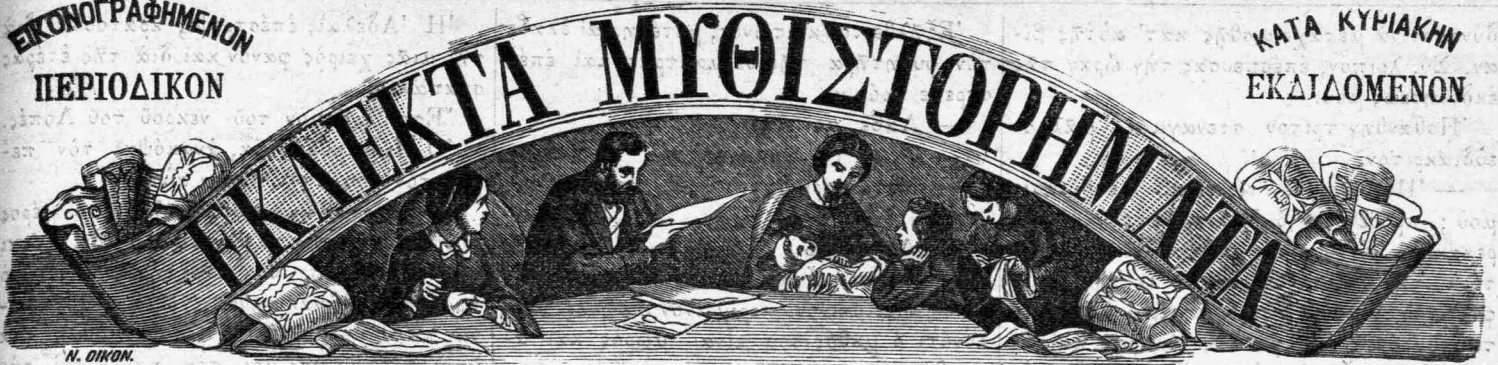

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΔΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»
Αἰσθητικὰ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ ἐκτόνος), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). —
ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 5, ἐν ταῖς διαγραφαῖς 6.
Ἐν τῷ ἑξακτορῷ φρ. χροσά 10. Ἐν Ῥουσίᾳ φρ. 4.
ΦΥΛΑΑ προηγούμενα λεκτὰ 20.

AMEDEE ROUSSEAU

bc

Ἡ γυνὴ ἐκείνη μοὶ ἐθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα. (Σελ. 336).

Λίαν προσεχῶς ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες, εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», μετὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων, τὸ
ἄριστον καὶ δραματικώτατον ἔργον τοῦ Ἑρνέστου Λωδέ :

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον).

Ἦτο ἀπαισία ἡ θεά.

Πολύ δὲ μέλλον ἀπαισία δι' ἐμέ, ὅστις
ἐκ τῶν λόγων τοῦ Μιαντουκατοῦκ ἀντε-
λαμβανόμεν μόνου τοῦ σκληροῦ καὶ πι-
κροῦ τόνου αὐτῶν.

Μετὰ τὴν ἀστραπὴν, ἐπανήρξατο τὸ
πυκνὸν σκότος, ἐν τῷ ὀποίῳ ἔλαμπε φλο-
γερόν καὶ ἐρυθρὸν σημεῖον.

Ἦτο τὸ σιγάρου τοῦ Μιαντουκατοῦκ.
Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῆς ὅποιαν δια-
βολικὴν, φαντασιώδη ἐντύπωσιν ἐνεποιεῖ
τότε ἐκεῖνο τὸ σιγάρου.

Θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτὸ μικρὸν ὀφθαλμὸν
δαίμονος, ἐξ οὗ ἀνέθρωςκε καπνὸς ἀντὶ δά-
κρυος.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐξηκολούθει :

— Ἐπὶ τέλους, πρόπει ν' ἀποθάνῃς. Ἡ
Κλάρρα ἀγαπᾷ ἕτερον ἄνδρα.

Μοὶ ἐφάνη, ὅτι ὁ Λοπὲς ἐξέπεμψεν ἀ-
σθενὲς παράπονον, παράπονον ὀργῆς.

— Ἐδέσποσας τῆς Κλάρρας διὰ τοῦ φό-
βου, προσέθετο ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Νέος στεναγμός, ἰσχυρότερος, κατέδει-
ξεν, ὅτι ὁ Λοπὲς ἀνέκτα δυνάμεις.

— Ἄλλ' ἡ Κλάρρα εἶναι πείσμων, σὺ δὲ

δύνασαι νὰ μεταχειρισθῆς κατ' αὐτῆς βίαν. Σὺ, λοιπόν, ἐπέσπευσας τὴν ὥραν τῆς ἐκδικήσεώς μου.

Ἦσθάνθην τρίτον στεναγμόν, μᾶλλον εὐδιάκριτον.

— Ἡξέυρεις δὲ τίς εἶναι ἡ ἐκδικησίς μου; προσέθεσεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, χαίρεκακῶν. Ἐνθυμῆσαι τὴν ὠραίαν θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησα ἐκ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Λέμου. τὴν θυγατέρα ἣτις ἦτο ταυτοχρόνως ἀδελφὴ τῆς Κλάρας καὶ ἀνεψιὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς; Ἐνθυμῆσαι τὴν θελκτικὴν *Παρθένον-τῆς-Αὐγῆς*;

Ὁ Λοπές ἐταράσσεται καὶ συνεστρέφεται.

Ἡ βροχὴ ἐπιπτε ραγδαιοτάτη.

Εἰς τὴν λάμψιν ἀστραπῆς, εἶδον αὐτόν, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠνεωγμένους καὶ προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ Μιαντουκατοῦκ, προσπαθοῦντα νὰ ἐγερθῆ.

Ἡ Ἀδελαῖς δὲν ἐκινεῖτο.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ παρετήρει τὸν Λοπές μὲ τρομερὸν μειδίαμα... Τὸ σιγᾶρον τοῦ ἔκαιεν, ἔλαμπεν...

Ἡ ἀστραπὴ ἐσβέσθη.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐξηκολούθησεν.

— Ἡ *Παρθένος-τῆς-Αὐγῆς* ἡ Μαρία, ὡς ἐπιθυμεῖς, ἀπέθανε, δοῦσα τὴν ζωὴν εἰς θυγατέρα, ἣτις σοὶ εἶπον ὅτι ἀπέθηνεν· ἀλλ' ἐψευδόμην, διότι ζῆ. Ὅπως δ' εὐχερέστερον σὲ ἀπατήσω καὶ μὴ διεγείρω τὰς ὑπονοίας σου, ἐνυμφεύθη δημοσίᾳ τὴν ἐγγονὴν μου, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸ φαινόμενον.

— Τὴν θυγατέρα μου! τὴν θυγατέρα μου! εἶπεν ὁ Λοπές, δι' ἀσθενοῦς φωνῆς.

— Ναί, τὴν Ἀδελαῖδα, τὴν κληρονόμον τοῦ αἵματός σου, τὴν ὡς σὺ ἀχρεῖαν, ἣτις σ' ἐπληξεν...

Ὁ Λοπές ἐξέπεμψε κραυγὴν, ἐταράχθη καὶ ἐπανέπεσεν.

Ἐπειτα...

Ἀστραπὴ διέσχισε τὸν ἀέρα... Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ θύματος τοῦ ὡς πᾶνθρ καὶ συνέθλιψε τὸν λαιμὸν αὐτοῦ.

Ὁ Λοπές ἐσπαιρην, ἐσπαιρην...

Καὶ τὸ σιγᾶρον τοῦ Μιαντουκατοῦκ ἔλαμπεν, ἔλαμπεν...

Ἀκολουθῶς, οὐδὲν πλέον εἶδον.

Καταληφθεὶς ὑπὸ φόβου καὶ φρίκης, ἀπώλεσα τὰς αἰσθήσεις μου.

Ο'

Ὁ σκελετὸς ἐσιώπησεν. Ἦμην ἐξεστηκῶς· συνελθὼν δ' εἰς ἑμαυτόν :

— Ἡξέυρεις, ὅτι εἶσαι κακαίσθητος συγγραφεὺς; τῷ εἶπον. Ὅ,τι μοὶ διηγεῖσαι εἶναι οὐ μόνον μυσαρὸν καὶ ἀπεχθές, ἀλλ' ἰδίως ψευδὲς καὶ ἀνομοιαληθές.

— Καλῶ! λοιπόν, πᾶν.

— Πρᾶξον ὡς ἐπιθυμεῖς.

— Τότε, ἐτελειώσαμεν...

— Δὲν δυσχερῶσάμεν.

— Οὐδ' ἐγὼ... Τώρα, πρᾶξον ὅ,τι μοὶ ὑπεσχέθης.

— Τί;

— Περίμεινον...

Ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος, μετέβη καὶ ἔλαβε τὸν φουσητήρα τῆς θερμάστρας καὶ ἐπέστρεψε πρὸς με.

— Λάβε, μοὶ εἶπε.

— Τί νὰ τον κάμω;

— Μεταχειρίσθητι αὐτόν, ὅπως μὲ φονεύσης.

— Δὲν ἐννοῶ.

— Θά σοι ἐξηγήσω τὸν τρόπον.

— Περίμεινον, περίμεινον ἀκόμη. Μόλονότι ὁ μῦθος σου εἶναι μωρὸς καὶ ἀπεχθής...

— Ἄ! ἤμην βέβαιος, ὅτι ἤθελες ν' ἀκούσης αὐτὸν μέχρι τέλους! Δὲν ὤφειλον νὰ ἐνδώσω εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου· οὐχ ἦττον, ἐξακολουθῶ.

Ρίψας τὸν φουσητήρα, ἀνέλαβε τὴν θέσιν του.

— Ὅτε ἠνέφξα τοὺς ὀφθαλμοὺς, εἶπεν, ἤμην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀδελαῖδος.

— Εἰς τὸν κῆπον;

— Ναί, βεβρεγμένος μέχρις ὀστέων, ἔνεκα τῆς ἀδιαλείπτου βροχῆς.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσεν.

Ἡ Ἀδελαῖς μοὶ εἶδιδε νὰ εἰσπνέω πτητικὰ ἄλατα.

Ὅτε δ' ἀνέλαβον ἐντελῶς τὰς αἰσθήσεις, μοὶ εἶπε :

— Συνέλθετε, ὅπως δυνηθῶ νὰ σᾶς σώσω. Ἐὰν ὁ Μιαντουκατοῦκ ὑποπτεύσῃ, ὅτι γινώσκετε τὰ πάντα, ἀπόλλυσθε.

— Πῶς!.. δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἄγριον θηρίον;..

— Ὅχι, δύναται ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀνάγκη νὰ προσπαθήσητε νὰ ἐγερθῆτε. Κατάρθρωσα νὰ σταθῶ ὀρθως.

Εἶτα δέ, στριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς Ἀδελαῖδος, ἀφικόμενος εἰς μικρὰν θύραν, ἀνῆλθον κλιμακὰ καὶ εὐρέθην εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς.

ΟΑ'

Ὅ,τι συνέβη διαρκούσης τῆς λιποθυμίας μου ἦτο διττῶς φρικώδες.

Ὁ Λοπές, τραυματισθεὶς καιρίως ὑπὸ τῆς Ἀδελαῖδος, ἐξέπνευσεν, ἀλλὰ στραγγαλισθεὶς, οὕτως εἶπεῖν, ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Μετὰ τοῦτο, οὗτος, ζητήσας ψηλαφθεὶ καὶ εὐρῶν τὸ ἐγχειρίδιον τῆς Ἀδελαῖδος, ἐπελάβετο τῆς κόμης τοῦ Λοπές, τὴν ὁποίαν ἀπέσπασε μετὰ τοῦ δέρματος τοῦ κρανίου, ἀπονέμων αὐτῷ, τοιοῦτότρόπως, τὰς τιμὰς μάχης.

Ἀκολουθῶς, ἀποταθείς πρὸς τὴν Ἀδελαῖδα, ἣτις ἴστατο ἀκίνητος, εἶπεν αὐτῇ μὲ φωνὴν ἥρεμον :

— Φέρε μοὶ φανόν, διότι ἡ βροχὴ καὶ ὁ ἄνεμος αὐξάνουσι καὶ τὸ κηρίον σβύνει. Φέρε μοὶ ἐπίσης σκαπάνην ἐκ τοῦ ἰσογείου.

Ἡ Ἀδελαῖς ὑπήκουσεν ἄνευ ἀντιρρήσεως, ἀπομακρυνθεῖσα ὡς φάντασμα, χωρὶς ν' ἀκουσθῆ ἢ κρότος τῶν βημάτων τῆς.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἀμεριμνῶν περὶ τῆς βροχῆς, ἐκάμπνε τὸ σιγᾶρον του καὶ περιπάτει πλησίον τοῦ πτώματος.

Εἶχεν ἰκανοποιηθῆ τελεσθείσης τῆς ἐκδικήσεώς του, δὲν ἐμερίμνα πλέον περὶ τοῦ Λοπές.

Ἡ Ἀδελαῖς ἐπέστρεψε, κρατοῦσα διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς φανόν καὶ διὰ τῆς ἑτέρας σκαπάνην.

Ἔστη ἐνώπιον τοῦ νεκροῦ τοῦ Λοπές.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἀνακόψας τὸν περιπάτον του, ἐπλησίωσεν αὐτήν.

— Δὲν εἶναι κατάλληλον τὸ μέρος τοῦτο διὰ τὴν ταφὴν νεκροῦ· διέρχεται πολὺς κόσμος, θὰ παρετηρεῖτο δὲ τὸ προσφάτως ἀνκινηθὲν χῶμα, διότι εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ ἐξαφανισθῶσι τὰ ἔχνη τάφου. Δός μοι τὸν φανόν καὶ τὴν σκαπάνην.

Ἡ Ἀδελαῖς, ἔδωκεν αὐτὰ.

Τότε, ὁ Μιαντουκατοῦκ, κύψας πρὸς τὸν Λοπέ, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λαιμοδέτου, διὰ τῆς ἑτέρας τῶν χειρῶν.

— Λάβε αὐτόν ἐκ τῶν ποδῶν, εἶπε πρὸς τὴν Ἀδελαῖδα, καὶ ἄς τὸν σύρωμεν ὅπου οἱ πλατάνοι εἶναι πυκνότεροι.

Ἡ Ἀδελαῖς, ἀπαθῆς, ὑπήκουσεν.

Ἐκεῖνο τὸ πτώμα, μὲ γυμνὸν τὸ κρανίον, μὲ τὸ πρόσωπον φέρον τὰ ἔχνη τῆς ἀπεχθοῦς ἀγωνίας καὶ τὸ στήθος καθημαγμένον, ἦτο ἀπαίσιον τὴν ὄψιν.

Ὁ πένθιμος ὄμιλος δύο ζώντων καὶ ἐνὸς νεκροῦ εἰσέδυσεν ὑπὸ τὰ δένδρα.

Ὁ πάππος καὶ ἡ ἐγγονὴ ἔστησαν εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος, ἔρριψαν δὲ κατὰ γῆς τὸν νεκρὸν μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπαθείας, μεθ' ἧς ἤθελον ρίψει δέμα ἀχρήστων ἀντικειμένων.

— Κράτει τὸν φανόν, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Ἡ Ἀδελαῖς ἔλαβε τὸν φανόν καὶ ἔστη, ψυχρὰ καὶ σιωπηλὴ, ὡς ἦτο καθ' ὄλην τὴν μακρὰν διάρκειαν τῆς φρικώδους σκηνῆς.

Μὴ λησμονήσης, Εὐγένιε, ὅτι ἐγώ, ἐνῶ ταῦτα ἐξετελοῦντο, ἐκείμην ἀναίσθητος εἰς τι μέρος τοῦ κήπου, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Πάντα δὲ ταῦτα ἔμαθον, ἀφοῦ μετέστην εἰς τὴν ἀνεξήγητον ταύτην κατάστασιν ζῶντος σκελετοῦ, τὸ ὅποιον μυστήριον ἴσως ἐξιχνιάσω, μετὰ τὸν ὀριστικὸν θάνατόν μου.

Ἄς ἐξακολουθήσωμεν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, διὰ τῆς σκαπάνης, ἐξερρίζωσε τοὺς θάμνους ἐκτάσεώς τινος καὶ ἔκαψε βαθύτατον λάκκον.

Ἀφοῦ δὲ τὸ βάθος τοῦ λάκκου ἐγένετο τοσοῦτον, ὥστε ὁ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εὐρισκόμενος πρῶν ἰνδὸς ἀρχηγὸς νὰ μὴ υπερβαίνει τὸ ὕψος αὐτοῦ, ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἐξελθὼν καὶ λαβὼν τὸ πτώμα τοῦ Λοπέ, ἔρριψεν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ λάκκου. Εἶτα δ' ἀποταθείς πρὸς τὴν Ἀδελαῖδα, εἶπε :

— Οὗτος ὁ ἄνθρωπος ἔφερε πᾶν. Ζήτησον αὐτόν. Μεταχειρίσθη, δὲ καὶ ἐγχειρίδιον, ἵνα τὸν φονεύσης, δός μοι αὐτό.

— Ὁ Λοπές θὰ φέροι εἰς τὰ θυλακία του εἰκοσι πέντε χιλιάδας φράγκων, παρετήρησεν ἡ Ἀδελαῖς.

— Ἄς τὰ κρατήσῃ! Δός μοι τὸν πῖλον καὶ τὸ ἐγχειρίδιον.

Ἡ Ἀδελαῖς ἐκινήθη βραδέως, ὅπως ἐκτελέσῃ τὰς διαταγὰς τοῦ πάππου τῆς;

ὅστις εἶχεν ἀρχίσει νὰ καλύπτῃ τὸν νεκρὸν διὰ χόματος, μετ' ὀλίγον δ' ἔφερε τὰ αἰτηθέντα ἀντικείμενα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔλαβε καὶ ἔριψεν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ λάκκου, τὸν ὅποιον ἐξηκολούθησε νὰ πληρᾷ χόματος.

Ἀναλαβὼν δὲ τοὺς θάμνους, ἐτοποθέτησεν αὐτοὺς εἰς τρόπον ταιούτου, ὥστε ν' ἀπαρτῆθῇ ὁ μᾶλλον ἐξησκημένος ὀφθαλμός.

— Ἄς σὲ ζητήσωσιν, ἀχρεῖ! ἀνερῶνησε, ριψὲς τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Δοπέε, ἢ μᾶλλον ἄς δοκιμάσωσι νὰ σε ζητήσωσιν! Ἀδελαίς, ἐτελειώσαμεν. Ὅ,τι ἔπραξα διὰ τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, θέλω πράξει καὶ διὰ τὸν ἕτερον, ἐὰν ἦναι ἀναγκαῖον.

Ὁ ἕτερος ἤμην ἐγώ.

— Θὰ τὸ ἴδωμεν, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἀδελαίς.

Ἀκολούθως ἀμφοτέροι, τοῦ Μιαντουκατοῦκ ἡγουμένου καὶ τῆς ἐγγονῆς του ἐπομένης, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ κρουνηδὸν πίπτουσα βροχὴ εἶχεν ἀναλαβεῖ νὰ ἐξκλείψῃ τὰ ἔσχατα ἴχνη τοῦ φόνου.

Τὸ ὕδωρ τοῦ οὐρανοῦ ἐπλυνε τὸ ὑπὸ τοῦ ἐγκλήματος χυθὲν ἐπὶ τῆς γῆς αἷμα.

Ἐὰν ὅμως τὸ ἐγκλήμα διελάνθανε τὸν ἀνθρώπινον ὀφθαλμόν, τὸ ὄμμα τοῦ Θεοῦ ἠγρύπνει.

OB'

Ἡ Ἀδελαίς εἶχε μεταβάλλει ἐνδύματα, ἴστατο δ' ἐνώπιόν μου, μειδιῶσα, θελκτικῆ, μελανείμων.

— Τώρα, πιστεύετε, ὅτι σὰς ἀγαπῶ; εἶπε, πλησιάζουσα πρὸς με τὸ λευκὸν καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν της καὶ φλογίζουσα με διὰ τοῦ βλέμματός των ἀπαραβλήτων μελανῶν ὀφθαλμῶν της, παρὰ τὴν ἐπίφοβον κατάστασιν, εἰς ἣν διετέλουν.

— Ναί, ναί, τὸ πιστεύω, ἀπήντησα μηχανικῶς.

— Φοβεῖσθε; εἶπε, προσβλέπουσά με ἀτενῶς.

— Τὸ ὁμολογῶ· αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι φοβερός.

— Ἐνεκα τούτου, ἀφοῦ σὰς ἀγαπῶ, αὐτὸς δ' εἶναι πρόσκομμα εἰς τὸν ἔρωτα ἡμῶν καὶ κίνδυνος τῆς ζωῆς σας, δέον ν' ἀποθάνῃ.

— Ἄς ἀποθάνῃ!.. Τίς ὅμως θὰ τολμήσει;...

— Ἐγώ, εἶπε, διὰ φωνῆς θλιβεραῆς. Τῇ ἀληθείᾳ, Εὐγένιε, ἐκεῖνη ἡ γυνὴ καθίστατό μοι ἀκατάληπτος.

Εἶναι ἀνεξήγητον πῶς ὑπὸ τὸσαύτην καλλονὴν καὶ τὸσον ἡδύ, ἤρεμον καὶ θελκτικὸν μειδιάμα ὑπέκρυπτε ψυχὴν τὸσαφ μαύρον καὶ ἀπάνθρωπον.

Καὶ ὅμως ἐτι μᾶλλον ἠσθανόμην, ὅτι ἠρώμην αὐτῆς. Ἡ Ἀδελαίς μ' ἐμέθυσε διὰ τῆς γοητείας, ἣν παρέσχεν αὐτῇ ὁ ἄδης.

— Θὰ τὴν γνωρίσεις... Ἀναπολὼν τὴν ἱστορίαν της, θέλεις φρίξει, παραβάλλων τὴν πραγματικότητά πρὸς τὰ φαινόμενα.

— ὦ! τὰ φαινόμενα πόσον ἀπατῶσιν! — Ἐξακολουθεῖ, ἐξακολουθεῖ! ἀνέκραξα τῷ σκελετῷ ἐπιείγομαι νὰ μάθω τὴν λύσιν τοῦ κακούργου δράματος.

— ὦ! τὴν ἔχεις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· ἡ λύσις εἶναι ὁ σκελετός μου. Εἶμαι τὸ τελευταῖον θῦμα ἐκείνης τῆς γυναίκος, τῆς ἀξιολατρεύτου χήρας μου.

— Πῶς! συνεζυχθῆς μετ' αὐτῆς;

— Ναί, ἐν ἔτος καὶ τινὰς ἡμέρας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Δοπέε.

— Ὅπερ σημαίνει...

— Ὅτι ἐθανάτωσε τὸν Μιαντουκατοῦκ.

— Τὸν πάππον της!

— Ἐρόνευσε τὸν πατέρα της ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ιδιότητός του· ἀπηλλάγη δὲ τοῦ πάππου της, νομίζουσα αὐτὸν σύζυγόν της.

— ὦ! ὅποια γυνὴ!

— Καὶ ὁ μαρὸς φίλος σου Ἰωάννης χορεύει μετ' αὐτῆς, τὴν στιγμὴν ταύτην, διαβολικὸν στρόβιλον, μὴ ὑποπτεύων, ὅτι οἱ περιβάλλοντες αὐτὸν βραχιόνες, οἱ φλογίζοντες αὐτὸν ὀφθαλμοὶ καὶ ἡ μεθύσκουσα αὐτὸν πνοὴ ἀνήκουσιν εἰς δαίμονα.

— Ἐξακολουθεῖ, σὲ παρακαλῶ.

— Ναί, ἄς τελειώσωμεν, διότι ὁ ἀλέκτωρ δὲν θέλει βραδύνει νὰ φωνήσῃ, τότε δὲ πρέπει νὰ εἶμαι νεκρός, ἐντελῶς νεκρός, ὅπως μὴ αἰσθάνωμαι πλέον ψῦχος, ἰδίως δ' ὅπως ἡ διπλῆ ὄρασις μου μὴ δεικνύῃ πλέον εἰς ἐμὲ ὅ,τι μὲ βασανίζει.

— Φοβοῦμαι μὴ δὲν προφθάσῃς νὰ τελειώσῃς τὴν ἱστορίαν σου.

— Ὅχι! ἀπομένει εἰσέτι καιρὸς νὰ διηγηθῶ αὐτὴν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ.

OG'

— Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας διετέλεσα ἐν παραφορᾷ.

Ἡμῖν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀδελαίδος, ἥτις μ' ἐκρύπτεν ἐντὸς ἱματιοθήκης, ὅσκις ὁ Μιαντουκατοῦκ εἰσῆρχετο. Αἱ ἐπισκέψεις του ὅμως ἦσαν βραχεῖαι, οὐδέποτε δ' ἀπήύθυε τὸν λόγον πρὸς τὴν ἐγγονὴν του.

Περιήρχετο πολλάκις τὸ δωμάτιον, ἐνῶ ἐγὼ παρετήρουν αὐτὸν μετὰ φρίκης, διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κλειθροῦ.

Μοὶ ἐφαίνετο ὅτι οἱ ῥώθωνες αὐτοῦ διεστέλλοντο, ὁσφραϊνομένου τὴν λείαν.

Ἐνεθυμούμην τὸν μῦθον, τὸν ὅποιον, ὑπὸ διαφόρους παραλλαγὰς, διηγούνταν εἰς τὰ παιδιὰ, ὅτι ἀνθρώπινόν τι τέρας, ὁσφραϊνόμενον τὰς διαφόρους γωνίας τοῦ σπηλαίου του, ὅσκις ἄνθρωπος κρύπτεται ἐν αὐτῷ, κραυγάζει: «ἐδῶ μυρίζει ἀνθρώπινον κρέας!».

Ἡδυνάτου νὰ ἐξηγήσω τὸν καταλαμβάνοντά με φόβον.

Εἶχον πολλὰς ἀποδείξεις τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματος τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὥστε ἐφοβούμην μήπως ἤθελε μὲ ἀνακαλύψει ἐξ ἐλαχίστης ἐνδείξεως. Εἶχον δὲ προσέτι ἀποδείξεις τῆς ἀγριότητος αὐτοῦ, ἵνα εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἤθελον καταφαγωθῆ ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐνόσῃ ἦτο ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, αἱ τρίχες τῆς κόμης μου ἠνωροῦντο, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἠσθανόμην ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ὁ σπασμαδικὸς τρόμος τῶν μελῶν μου, τὸ μέτριον τῶν ὀστέων μου εἰσδύον ἐκ φόβου ψῦχος διήρκουν πολὺ μετ' αὐτὴν τὴν ἀναχώρησίν του.

Οὐχ ἦττον, παρὰ τὴν ἥκιστα καθησυχαστικὴν ὄψιν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ἡ Ἀδελαίς διετήρει πᾶσαν τὴν ψυχραιμίαν της... Μόλις ἐκεῖνος εἰσῆρχετο εἰς τὸν κοιτῶνα, ἡ Ἀδελαίς ἐκάθητο καὶ ἀνέκρουε τὸ κλειδοκύμβαλον. Ὅ,τι ἐπαίριζε δὲν δύναιμι νὰ το ἐξηγήσω... Ἦτο... οὐχὶ μουσικὴ, ἀλλὰ διαδοχὴ ἤχων, ἀλλήλοις συνημμένων κατὰ τινὰ ἀγριὸν ρυθμόν· οἱ λίαν εὐγλωττοὶ ἐν τῇ ἀταξίᾳ των καὶ ἐν τῇ ἄλλειψι πάσης ἀρμονίας ἐκεῖνοι ἤχοι ἦσαν ἀπομίμησις τινος βαρβάρου ἄσματος. Πολλάκις ἀνεμιγνύετο μετ' αὐτῶν ἡ φωνὴ τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις ἐφαλλεν εἶδος θουρίου εἰς ἀκατάληπτόν μοι τότε γλῶσσαν· ἦδεν ὡς ἐξ ἐμπνεύσεως.

Ἴσως εἰς τὴν διεγερσιν ἐκείνην, τὴν ὑπὸ τῆς Ἀδελαίδος προξενουμένην παραφορᾶν, ὤφειλον τὴν σωτηρίαν μου.

Τὸ δ' ἔκτακτον ἐκεῖνο θέαμα ἦτο ἀποτρόπαιον.

Ἀφοῦ ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀπῆρχετο τοῦ κοιτῶνος, ἡ Ἀδελαίς ἤνοιγε τὸ ἐρμάριον, τοῦ ὁποίου ἐξηρχόμην συγκεκινημένος καὶ ἐξάλλος ἐκ τοῦ φόβου, μειδιῶσα δὲ καὶ προσβλέπουσά με μετ' ἀπεριγράπτου θελκτικότητος, μοὶ ἔλεγε:

— Πόσον σὰς ἀγαπῶ! πόσον ὑποφέρω, ὅπως σὰς ἀποκρύπτω! Οὐδέποτε ὁ Ἄλβαρὲς μὲ εἶδε τὸσον γοητευτικῶν.

Ἡγωνίων.

Ἐκεῖνη δ' ἡ γυνὴ ἔμενεν ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κοιτῶνος μετ' ἐμοῦ, οὐδὲν ἀποκρύπτουσα, ὡς ἐὰν ἦτο μόνη. Ἐβλεπον αὐτὴν ἐν τῇ μᾶλλον ἀτημελήτῳ περιβολῇ, ἀλλὰ πάντοτε μαγευτικῶν, τὸ δὲ μειδιάμα τῆς ἐδηλητηρίαζε τὴν ψυχὴν μου, ὥστε παρετήρουν αὐτὴν ἐν ἀπελπισίᾳ, ἱκετευτικῶς, ἡμιθανῆς· μοὶ ἔλεγε διὰ φωνῆς ἱκανῆς νὰ σαγηνεύσῃ ἄγγελον καὶ σφίγγουσά μοι ἐλαφρῶς τὰς χεῖρας:

— Πότε θὰ γενῶ χήρα!

— ὦ! πόσον ὑπέφερον!

Τὴν τρίτην ἡμέραν, ἡ Ἀδελαίς μοὶ εἶπεν: — Ἐπὶ τέλους, ὁ Ἄλβαρὲς ἀφίνει ἡμᾶς δι' ὀλίγον ἐλευθέρους! ἀπῆλθεν εἰς τὴν Μαδρίτην.

— Τί θέλει ἐκεῖ;

— Ἴσως νὰ ἴδῃ τὴν Κλάραν.

— Τὴν Κλάραν!

— Ναί· δὲν ἠδυνήθην εἰσέτι ν' ἀνακαλύψω ὅποια αἰσθητάματα, ὅποια σχέσεις συνδέουσιν αὐτὸν μετ' ἐκείνης τῆς γυναίκος.

— Ἄ! τώρα ἐγὼ τὸ ἤξεύρω, ἀνέκραξα ἀσυνέτως.

— Τί! ἤξεύρετε;

— Ναί.

— Θὰ μοι εἴπητε.

— Σὰς συνιστῶ ὅμως ἄκραν ἐχεμοσίαν.

— Ὁ βίος μου εἶναι σειρὰ μυστικῶν,

ἀπεκρίθη, οὐδέποτε δ' ἀπεκάλυψα οὐδ' ἐν αὐτῶν.

— Λοιπόν, ἡ Κλάρα εἶναι θυγάτηρ τοῦ Μιαντουκατοῦ.

— Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἀδελαΐδος ἔλαμψαν ἐπιφόβως.

— Θυγάτηρ του! . . . Ναί, ναί, εἶναι πιθανόν. Τώρα ἐξηγῶ τὴν χροιάν αὐτῆς... εἶναι Ἰνδῆ.

— Ἐνῶ ἦτο εἰσέτι παιδίον, ὁ πρῶτος σύζυγός τῆς ἤρπασεν αὐτὴν παρὰ τοῦ Μιαντουκατοῦ.

— Ἄ! τίς διηγῆθή ὑμῖν ταῦτα;

— Αὐτὴ ἡ Κλάρα εἰς στιγμήν τινα παραφορᾶς.

— Παραφορᾶς ἐρωτικῆς;

— Ναί.

— Ἀλλὰ... ἡ ἀπόδειξις.

— Ὁ Μιαντουκατοῦ μοι ἐβεβχίωσε τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

— Ἄ! ἔχει θυγατέρα! . . . Ἡ Κλάρα εἶναι θυγάτηρ του! . . . Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω τέκνα! . . . Αὔριον εἶ ἠθασυροὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

— Οἱ ἠθασυροὶ! ἀνέραξ.

— ἠθασυροὶ ἀπειροὶ, ὁποῖους οὐδεὶς ἡγεμῶν τῆς Εὐρώπης κατέχει. . . Μαργαρίται, σωροὶ μαργαριτῶν! . . . σωροὶ ἀβάδων χρυσοῦ! . . . σωροὶ πολυτίμων λίθων. . . Ὅστις γίνῃ κύριος τούτου τοῦ πλοῦτου δύναται ἀγοράσῃ ἄραξ μέγαρα . . . λαμπρὰς ἀμάξας. . . καὶ νὰ ἀναπτύξῃ ἀπαράμιλλον πολυτέλειαν. Ἀλλὰ δὲν θέλω κληρονομήσει ἐγώ. Ἐὰν ἀποθάνῃ, θέλει μὲ ἀφήσει πλουσίαν. . . διότι μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλ' ἡ μερίς μου ἤθελεν εἶναι ὡς σταγῶν ὕδατος ἀπέναντι τοῦ ὠκεανοῦ τοῦ πλοῦτου, ὅστις ἤθελε περιέλθει εἰς τὴν θυγατέρα του.

— Εἶναι, λοιπόν, τόσον πλούσιος; ἠρώτησα ὑπὸ τὴν θανάσιμον ἐπιροὴν τοῦ φθόνου.

— Ἰδοῦ, παρατηρήσατε, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, ἐξαγαγούσα συρταρίου τινὸς θήκας, περιεχούσας κοσμήματα, τὰς ὁποίας ἀλληλοδιαδόχως ἤνοιγε: Μαργαρίται μέλανες. . . μαργαρίται λευκοί. . . ἀξιοθαύμαστα κοσμήματα. . . παρατηρήσατε τούτους τοὺς ἀδάμαντας! . . .

— ὦ! εἶναι ἀληθὴς ἠθασυρός, Ἀδελαΐς.

— Καὶ ὅμως εἶναι τίποτε ἀπέναντι τῆς λοιπῆς περιουσίας του.

— Καὶ ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ πλοῦτος;

— Ἐδῶ, ἐντὸς τῆς οἰκίας, τεθαμμένους ὑπὸ τὴν ἐστίαν τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἐγερθείσης καλύβης. . .

— Καὶ δὲν ἠδυνήθητε ποτέ. . .

— Διέκοψα τὴν φράσιν μου, φοβηθεὶς νὰ συμπληρώσω αὐτήν.

— Ὅχι, οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ τον κλέψω, ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς, μαντεύσασα τὴν σκέψιν μου· αἱ ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦ κοπιεῖται κομᾶ τῶν ἐχθρῶν προστατεύουσι τὸν ἠθασυρόν του.

— Ἀλλ' ὅμως τολμηρὰ τίς πράξις. . .

— Δυστυχία εἰς ὄντινα ἤθελεν εἰσδύσει εἰς τὴν καλύβην του!

— Ὁ πόθος τῆς κατοχῆς τῆς γυναικὸς

ἐκείνης καὶ τοῦ πλοῦτου τοῦ Μιαντουκατοῦ διέστρεψε τὸν νοῦν μου, ὥστε εἶπον αὐτῇ:

— Καθ' ἣν ἡμέραν ὁ ἀνθρώπος οὗτος ἀποθάνῃ. . .

— Πρέπει ν' ἀποθάνῃ, ἀλλὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ θάνατος αὐτοῦ νὰ φανῇ φυσικὸς. . . ὑπάρχουσι μύριοι τρόποι πρὸς τοῦτο ἢ ἐπιστήμη ἐπολλαπλασίασε τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς. . . εἰς ἐμὲ ὅμως θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ προμηθευθῶ ἐν ἀσφαλές, διότι ἐπιτροῦμαι καὶ τὰ διαβήματά μου ἤθελεν ἐγείρει ὑπονοίας καὶ με ἐκθέσει εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀλθαράς.

— Ἄλλ' ὑμεῖς. . .

— Ἐγώ. . .

— Διατί ὄχι; τοιοῦτοτρόπως, θὰ ἐγίνεσθε κύριος ἐμοῦ καὶ τοῦ ἀπειροῦ πλοῦτου.

— Ναί, ναί, εἶναι ἀληθές. . . Ἰνα ὅμως προμηθευθῶ ἐν τι τῶν ἀσφαλῶν δηλητηρίων, τὰ ὅποια δὲν ἀφίνουσι ἰχνη, εἶναι ἀναγκαῖον νὰ προσφύγω εἰς σφύρας, τοὺς ὁποίους θέλω ὑποχρεωθῆ νὰ πληρώσω λίαν ἀκριβᾶ. . . εἰς τὴν Ἰσπανίαν εἶναι δυσχερὲς νὰ εὐρεθῇ τοιοῦτος ἄλλως, εἰς τινὰς τάξεις τῆς κοινωνίας, δὲν εὐρίσκειται εὐκόλως ἀνθρώπος, ὅστις νὰ δολοφονῆσῃ ἀντὶ χρημάτων.

— Ἀλλ' ὑπάρχουσιν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὴν ἀλλοδαπήν!

— Ἄ!

— Ἀντὶ τῶν κοσμημάτων τούτων (μοὶ παρέδωκε τοὺς μέλανας μαργαρίτας) δηλητηρίον ἀσφαλές. . .

Προσέβλεψα ἐντῶμος τὰ ἀπαίσια κοσμήματα.

— Ἀναγκαιοῦσι τέσσαρες ἡμέραι, ὅπως φθάσητε εἰς τοὺς Παρισίους καὶ ἑτέρα μέχρη τοῦ Λονδίνου. . . εἰς τὸ Λονδίνον. . . τὴν νεωτέραν Βαβέλ. . . εὐρίσκει τις τὰ πάντα. . . τὰ μεγάλα ἐγκλήματα καὶ τὰς μεγάλας ἀρετάς. . . Μένετε δύο ἡμέρας εἰς τὸ Λονδίνον, δαπανᾶτε τέσσαρας εἰς τὴν ἐπιστροφήν, ἄς προσθέσωμεν ἑτέρας δύο εἰς ἀπρόοπτον ἀπώλειαν χρόνου. . . καὶ μετὰ δώδεκα ἡμέρας, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, συναντώμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου, πλησίον τοῦ ἀγιαστηρίου.

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

χρήσεως τοῦ περιεχομένου ἀλανθάστου ἰατρικοῦ κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τοῦ ἥπατος.

— Ἰδοῦ, μοὶ εἶπε, εἶναι ἀποκρυστάλλωμα, μίγμα διαφόρων δηλητηρίων. Ἐὰν εἴτε ἀνακαλύψωσι τούτο ἐφ' ὑμῶν, προκαλῶ τὸν ἰκανώτερον χημικὸν νὰ το ἀναλύσῃ. Οὐδὲν ὑπάρχει τούτου ἀσφαλέστερον καὶ δυσδιάκριτον ἐν τοῖς ἀποτελέσμασιν αὐτοῦ κατὰ πρῶτον, κόπωσις, εἶτα δ' ἐξασθένησις, μακασμὸς καὶ, μεθ' ἡμέρας ἕξ, θάνατος. . . τρεῖς μικραὶ δόσεις ἐντὸς οἴου δῆποτε ποτοῦ. . . καὶ χίλια λίραι στερλίναι διὰ τὴν σκευασίαν ταύτην.

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

— Ἄ!

ΟΕ'

Ἀφοῦ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁ θαλαμηπόλος μοὶ εἶπεν:

— Ἐχω σημαντικὴν εἰδήσιν, τὴν ὁποίαν δῆλα δὴ θεωρῶ σημαντικὴν ν' ἀναγγείλω εἰς τὸν κύριον.

— Ἐμπρός, γρήγορα. . . νὰ μάθω. . .

— Δύο ἡμέρας ἀφοῦ ἀνεχωρήσατε διὰ τὴν Γαλλίαν, ἕνας ὑπρέτης ἔφερεν αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν καὶ εἶπεν, ὅτι ἦτο πολὺ κατεπειγουσα. Ἐζήτητε ἀπάντησιν ἀλλ' ἀφοῦ μ' ἐσυστήσατε νὰ μὴ εἶπω τίποτε διὰ τὸ ταξιδεῖόν σας, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ κύριος ἦτο ἀσθενὴς καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκριθῇ. Ἰδοῦ ἡ ἐπιστολή, προσέθετο, ἐξαγαγὼν αὐτὴν προσεκτικῶς ἐκ τοῦ χαρτοφυλακείου του.

Ἦνέφξα αὐτὴν καὶ ἔρριψα, ἐναγωνίως, τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς.

Ἦτο τῆς Κλάρας.

Ἦσθάνην, ὅτι ἡ καρδιά μου ἔπαυσε νὰ πᾶλληκαὶ ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἐσκοτίζοντο... Τὸ αἷμά μου ἐφλογίζετο, ὡς ἐὰν ἔκλειεν αὐτὸ τὸ πῦρ τοῦ ἄδου.

Ἦ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ἐκορύφωσε τὴν ταραχὴν μου.

«Φίλε μοι, ἔγραφεν ἡ Κλάρα, ὁ Θεός, ἐπὶ τέλους, μὲ ἤλεσε· δύναμαι νὰ εἰπῶ ὑμῖν ἀφόβως, ὅτι σὰς ἀγαπῶ καὶ ὅτι οὐδὲν πρόσκομμα ἐπιπροσθεῖ εἰς τὴν ἔνωσιν ἡμῶν. Γινώσκω πόσον μὲ ἀγαπᾶτε καὶ διατελῶ παράφορος ἐκ τῆς εὐτυχίας!.. Ἐλθετε, ἔλθετε παραχρῆμα, οὐδένα πλέον δέον νὰ φοβῆσθε... Ἦ ἀνυπομονησία, ἦν αἰσθάνομαι, τοῦ ν' ἀποκαλύψω ὑμῖν τὸν ἐπιτρέποντα ἡμῖν τὴν εὐτυχίαν λόγον μὲ κωλύει τοῦ νὰ ἐκταθῶ περισσότερο ἐν τῇ παρουσίᾳ. Ἐλθετε! Κλάρα.»

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησα τὸν ὑπρέτην.

— Μετὰ μισὴν ὥραν, μία ἀμαξία ἐστάματῆσεν εἰς τὴν θύραν καὶ κατέβη μία κυρία.

— Μελαγχροινὴ;

— Ναί, κύριε· εἶχεν ἓνα χρῶμα μελαγχροινὸ ἀλλόκοτο καὶ ἦτο πολὺ ὠραία.

— Ἐπειτα;

— Μὲ ἠρώτησεν ἀνήσυχη διὰ σὰς.

— Ἦ περίστασις ἦτο δύσκολος.

— Τὰ ἐξεμπερδέψα εὐκολα, διότι εἶπα, ὅτι ὁ ἰατρός εἶχε διατάξει νὰ μὴ δέχεσθε ἐπισκέψεις.

— Καὶ ἡ κυρία τί εἶπε;

— Ἐγίνε κατακίτρινη καὶ ἔπειτα μὲ ἠρώτησε τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰατροῦ.

— Σὺ δὲ τί ἀπεκρίθης; ἠρώτησα μετὰ ζωηρότητος, φοβηθεὶς τινα ἀνοησίαν τοῦ ὑπρέτου.

— «ὦ! ἄς ἡσυχάσῃ ὁ κύριος! ἀπήντησεν ἐκεῖνος· δὲν εἶμαι τόσο ἀνόητος νὰ μὴ ἤξεύρω ν' ἀποκριθῶ. Ἐνθυμήθηκα, ὅτι ὁ κύριος Δίας εἶναι ἰατρός καὶ φίλος τοῦ κυρίου· λοιπόν, εἶπα εἰς τὴν κυρίαν τὸ ὄνομα του. Ἐπειτα, ἄμα ἔφυγε, νὰ ἐγὼ μὲ μὲ ἀμαξία τρέχω εἰς τοῦ ἰατροῦ. Κατ' εὐτυχίαν, τὸν ἤυρα εἰς τὸ σπῆτί του, ἀλλὰ μόλις ἔφθασα νὰ τοῦ εἰπῶ τί ἔτρεχεν, ὁ ὑπρέτης του τὸν εἰδοποίησεν, ὅτι τὸν ἐζήτηι μία κυρία.

— Αὐτὴ θὰ εἶναι, εἶπα εἰς τὸν κύριον Δίας.

— Λοιπόν, κρύφθητι· τοιοῦτοτρόπως, θέλεις δυνηθῆ νὰ πληροφορήσῃς τὸν κύριόν σου ὅποιος φίλος ἐγὼ εἶμαι.

— Ἐκρύφθηκα καὶ ἔπειτα ἀπὸ ἄλλο ἐμῆκεν ἡ κυρία.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσητε, κύριε, εἶπε· ἐπέθυμον ὅμως νὰ λάβω παρ' ὑμῶν λίαν ἐνδιαφέρουσάν με πληροφορίαν.

— Εἶμαι εἰς τὰς προσταγὰς σας, κυρία, ἀπήντησεν ὁ κύριος Δίας.

— Εἰσθε ὁ ἰατρός τοῦ κυρίου Γαβριὴλ Ζέα;

— Ὅχι μόνον ἰατρός, ἀλλὰ, πρό πάντων, φίλος του.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐρωτήσω ἐκ τίνος ἀσθενείας πάσχει;

— Ἐκ παραδόξου ἀσθενείας... νευρικῆς, ἀπλῶς νευρικῆς... τῆς ὁποίας ἡ αἰτία εἶναι ὄλως ἠθική... ὁ ἀτυχῆς φίλος μου...

— Τελειώσατε! εἶπεν ἡ κυρία μὲ ἀδημονίαν.

— Ὁ ἀτυχῆς φίλος μου πάσχει ἐκ τῶν συνεπειῶν ἐμποδίων...

— Ἐμποδίων! ὁποίου εἶδους;... Σύγνωτέ μοι, ἀλλ' ἐνδιαφέρομαι μεγάλως ὑπὲρ αὐτοῦ!..

— Ὁ φίλος μου πάσχει, ἀναμφιβόλως, ἐκ τῶν συνεπειῶν πάθους, εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ ὁποίου ἐπιπροσθεῖσιν ἐμποδία.

— Ἄ! ἐκ πάθους ἀνικανοποιήτου...

— Ναί, κυρία.

— Ἐὰν δ' ἐβλεπεν αὐτὸ ἱκανοποιούμενον;

— Βεβαίως, ἤθελε θεραπευθῆ.

— Κύριε Δίας, ἡ ἐξάσκησις τῆς ἰατρικῆς εἶναι ἱερωσύνη· δύναται τις, λοιπόν, νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τὸν ἰατρόν, ὡς ἐμπιστεύεται εἰς τὸν λειτουργὸν τοῦ Θεοῦ.

— Δύνασθε νὰ ἔχητε εἰς ἐμὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην, διότι σὰς ὑπόσχομαι, ὅτι θέλω τηρήσει ἄκραν ἐχεμυθίαν.

— Δὲν πρόκειται περὶ ἐχεμυθίας, διότι δὲν ἔχω ν' ἀνακρινώσω ὑμῖν αἰσχυνηλόν τι δι' ἐμέ... οὐτε δι' αὐτόν... Ὁ Ζέα καὶ ἐγὼ ἀγαπώμεθα...

— Ἄ!

— Εἶμαι ἐλευθέρω, ἐντελῶς ἐλευθέρω, χήρα πρό πολλῶν ἐτῶν, καὶ αὐτός...

— Εἶναι ἐπίσης ἐλευθέρω, εἶπεν ὁ κύριος Δίας.

— Πρό πολλοῦ δὲν θὰ ἤμεθα πλέον ἐλεύθεροι πρὸς ἀλλήλους, ἐὰν μὴ ἐκωλύομεθα ἐκ προσκομμάτων, παρεμβλλομένων ἐκ μέρους ἐμοῦ... τῆς οἰκογενείας μου.

— Ἐνοῶ, κυρία.

— Ἐδέησε, πρό τινων ἡμερῶν, νὰ μὴ δέχομαι τὰς ἐπισκέψεις τοῦ κυρίου Ζέα· μήπως τοῦτο ὑπῆρξε τὸ αἴτιον τῆς ἀσθενείας του; Ἦ ἐρωτῶσα ὑμᾶς εἶναι γυνὴ ἐρώσα, ἣτις μέλλει νὰ γένηται σύζυγός του, ἐκτός ἐὰν ἐκεῖνος ἀποθάνῃ ἢ δὲν θελήσῃ αὐτήν.

— Τὸ πρῶτον, εἶμαι βέβαιος, δὲν θέλει πραγματοποιηθῆ· ὀλιγώτερον δὲ πιθανόν εἶναι νὰ συμβῆ τὸ δεύτερον.

— Ὡστε δὲν διατελεῖ εἰς κίνδυνον;

— Ὅχι, ἐὰν μὴ βασιανίζωσι καὶ διερεθίζωσιν αὐτόν· ἐὰν τὸν ἀφίνωσιν ἐντελῶς μόνον καὶ ἡσυχον.

— ὦ! τότε, δὲν θὰ τὸν ἐπισκεφθῶ θὰ περιμείνω... ἐὰν ὅμως ἔνεκεν ἐμοῦ...

— Δὲν γνωρίζω, ὅτι ὁ Ζέα εὐρίσκεται εἰς σχέσεις μεθ' ἑτέρας γυναικός... μάλιστα δ' ἐθεώρουν αὐτόν ἐντελῶς ἀδιάφορον πρὸς τὸν ἔρωτα, ἔνεκα διαφόρων ἀπογοητεύσεων... διότι πολὺ ἔπαθε.

— Δὲν φρονεῖτε, ὅτι ἡ ἀσθενεία του προέρχεται ἐκ τίνος ὁμοίας προηγουμένης περιστάσεως;

— Ὅχι, ὄχι, κυρία· εἶναι πλέον ἢ πιθανόν, εἶναι σχεδὸν βέβαιον, ὅτι ὑμεῖς εἴσθε ἡ θελκτικὴ παραίτιος...

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εὐχαριστῶ... νομίζω ὅμως ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἄστοπον νὰ προετοιμασθῆ ὀλίγον κατ' ὀλίγον...

— Οὐδαμῶς.

— Νομίζω ἐπίσης ὅτι δύναμαι νὰ μεταβιῶν καὶ λαμβάνω πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεώς του, ἀνευ κινδύνου αὐτοῦ...

— Βεβαίως.

— Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ νέου, κύριε· ἐλπίζω νὰ ἐπανίδω ὑμᾶς, εἶπε καὶ ἐσκεπάσθη μὲ τὸ πέπλον τῆς.. ἐν τῷ μεταξῷ, σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε...

— Ἐδίδεν εἰς τὸν κύριον Δίας ἐν βαλάντιον.

— Τοιαῦται συμβουλαί, κυρία, εἶπεν ὁ ἰατρός, ἐνῶ ἐσπρωχεν μὲ εὐγένειαν τὸ χρηματοφυλάκιον, ἀνταμείβονται ἀφ' ἑαυτῶν.

— ὦ! μὴ μ' ἐμποδίζετε, τουλάχιστον, νὰ δώσω ὑμῖν δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Ἐβγαλε ἐν δακτυλίδιον, τὸ ἀφῆσεν ἐπάνω εἰς ἐν ἐπιπλιν καὶ ἀνεχώρησε.

— Λάβε, μὲ εἶπεν ὁ κύριος Δίας, ἀφοῦ ἐβγῆκα ἀπὸ τὸν κρυφώνα μου, δὲν θέλω νὰ ἔχω τι ἀνηκὸν εἰς τόσον θελκτικὴν γυναῖκα· ἄλλως, θὰ ἦτο ἔλλειψις ἀβρότητος νὰ λάβω ἀμοιβὴν τοῦ ψεύδους.

Ὅριστε, κύριε, τὸ δακτυλίδιον.

Ὁ ὑπρέτης μου ἐξετύλιξε τεμάχιον χάρτου καὶ ἐξήγαγεν ἀριστα ἐξεργασμένον μετὰ πολυτιμωτάτου ἀδάμαντος δακτύλιον.

— Ἐξακολούθει, τῷ εἶπον, θέσας τὸν δακτύλιον εἰς ἓνα τῶν δακτύλων μου.

Ἐξηκολούθησε:

— Ποῦ διάβολο εἶναι, λοιπόν, ὁ κύριος σου; μὲ εἶπεν ὁ κύριος Δίας.

— Εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Θὰ ἐπιστρέφει ταχέως;

— Ἐπειτα ἀπὸ δέκα ἢ δώδεκα ἡμέρας.

— Λοιπόν! διόρθωσον τὰ πράγματα ὡς δύνασαι, διότι ἐγὼ δὲν συναινῶ νὰ δεχθῶ πλέον ἐκεῖνην τὴν κυρίαν· θέλω διατάξει νὰ λέγωσιν αὐτῇ, ὅτι ἀπουσιάζω, ὡσὰκις μὲ ζητήσῃ εἶναι πολὺ ὠραία καὶ συμπαθητικὴ, ὥστε φοβοῦμαι μήπως παραθῶ τὰ φιλικὰ καθήκοντα. Ἀφοῦ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριός σου, διηγήθητι αὐτῷ τὰ συμβάντα.

Ἐπειτα ἐγὼ ἀνεχώρησα.

— Τὸ ἄλλο βράδυ, ἡ κυρία ἦλθε νὰ λάβῃ πληροφορίας. Εἶπα εἰς αὐτήν, ὅτι ὁ ἰατρός εἶχε δώσει τὰς ἰδίαις διαταγὰς.

Ἐβάλεν εἰς τὸ χέρι μου ἓνα τετράλιον, τὸ ὅποιον ἐκράτησα μὲ ὄλην τὴν εὐσυνειδησίαν, διότι ἐγὼ δὲν εἶμαι φίλος, ἀλλ' ὑπηρετῆς τοῦ κυρίου· ὅμως δὲν ἐπέτυχεν τὸν σκοπὸν τῆς, διὰ τὸν ὅποιον μ' ἔδωκε τὰ χρήματα.

— Τίς ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς;

— Ἦ κυρία μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ἀφήσω νὰ σὰς ἰδῇ, χωρὶς νὰ τὴν ἰδῆτε.

— Εὐτυχῶς, ἡ ἀπουσία μου δὲν σοὶ ἐπέτρεπε νὰ πράξῃς τὴν μικρὰν ταύτην ἀπιστίαν.

— Δι' αὐτὸ ἐφάνηκα ἤρωας εἰς τὴν ἀντίστασιν. Τὸ πρῶτον ἐσπέρας, ἔφυγε σκεπτικῆ· τὸ δεύτερον, θυμωμένῃ· τὸ τρίτον, ἐκλείεν.

— Ἐκλείει;

— Νομίζω, ὁ Θεὸς νὰ με συγχωρήσῃ, ὅτι ὁ κύριος τὴν ἐτρέλλανεν ἐκείνην τὴν κυρίαν καὶ ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ αἴτιος.

— Σὺ;

— Διότι ἐφαντάσθηκα τὴν ἐρωτικὴν ἀσθένειαν τοῦ κυρίου!... ὁ κύριος ὑπρόθετει, ὅτι δὲν ὑπάρχει γυναίκα, ἡ ὁποῖα ν' ἀγαπήσῃ, τοῦλάχιστον ἀπὸ φιλοτιμίαν, ἐκείνον ποῦ ἀποθνήσκει δι' αὐτήν;

— Μὴ εἶσαι ματαιόδοξος, Ἀνδρέα! ἐὰν δὲν ἀπουσίαζον, οὐδέποτε ἤθελες σκεφθῆ νὰ με παραστήσῃς ὡς πάσχοντα ἐκ τῆς καρδίας; δὲν ἔχει, λοιπόν, μεγάλην ἀξίαν ἢ ἐπίνοιά σου.

— Καὶ ὅμως ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ καμμίαν ἄλλην ἀνοησίαν. Ὁ κύριος μὲ χρεώσκει διὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του...

— Αἱ!...

— Πῶς!... ὁ κύριος... σαράντα ἐτῶν... δὲν σκέπτεται νὰ ὑπανδρευθῆ μὲ μίαν τόσον ὠραίαν γυναίκα;...

— Ἀνδρέα! μ' ἐπρόδωκες, μ' ἐπώλητες...

— Ἡ κυρία Κλάρα...

— Πῶς! ἤξεύρεις τὸ ὄνομά της;

— Τὴν ἀκολούθησα καὶ ἐπληροφορήθηκα ἔμαθα πῶς εἶναι Ἰνδὴ καὶ πολὺ πλουσία! ἀλλὰ, καθὼς σὰς προεῖπα, ἡ κυρία νομίζει τὸν κύριον ἐρωτευμένον μὲ αὐτήν καὶ δὲν τῆς ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ συνεννοηθῆ μαζί μου ἐναντίον τοῦ κυρίου. Μ' ἐπλήρωσεν ἕνα τετράλιρον κάθε ἐπίσκεψιν, τὸ ὅλον δέκα τετράλιρα. Ὁ κύριος καλὰ θὰ κάμει νὰ σκεφθῆ καὶ νὰ ὑπανδρευθῆ, ἄς ἦναι καὶ διὰ τὰ ἑκατομμύρια μονάχα τῆς χήρας.

Ὁ κῶδων τῆς θύρας ἤχησεν.

— Αὐτὴ εἶναι, κύριε, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας. Τί νὰ κάμω;

— Νὰ κρατήσῃς αὐτήν μέχρις οὗ ἔτοιμασθῶ

— Ὁ κύριος θὰ τὴν δεχθῆ;

— Βεβῶνως!.. Ὑπάγε, Ὑπάγε ν' ἀνοίξῃς! εἶπον, σπεύσας εἰς τὸν κοιτῶνά μου, ὅπως περιβληθῶ τὰ οἰκιακὰ ἐνδύματά μου.

Ὁ Ἀνδρέας ἐπέστρεψεν.

— Αὐτὴ εἶναι; ἠρώτησα, δι' ἠλλοιωμένης φωνῆς.

— Αἱ! ὁ κύριος βέβαια θὰ ὑπανδρευθῆ γρήγορα!

— Ἀνδρέα!

— Ἡ φωνὴ τοῦ κυρίου τρέμει, ἐνῶ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἦναι αὐτὴ.

— Ἀνδρέα!

— Νὰ ἔλθῃ ἐδῶ;

— Ναί.

— Λοιπόν, ἄς καθῆσῃ ὁ κύριος εἰς τὴν πολυθρόναν τοῦ ἄν ἄρρωστος.

— Πονηρέ!

— Ὁ Ἀνδρέας ἐξῆλθε.

Μετ' ὀλίγον, ἤκουσα ταχὺ γυναικειὸν βῆμα. Ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ γυνὴ μελανεῖμων εἰσῆλθεν.

Ἄμα ἰδοῦσά με, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της καὶ ἐλαφρὸς στεναγμὸς διέφυγε τῶν χειλέων της.

Εἶτα δ' ἤγειρε τὸν πέπλον της, ἔδραμε πρὸς με, λαβοῦσά με δ' ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἀνεφώνησε, διὰ θείας φωνῆς:

— Γαβριήλ! Ἦτο ἡ Κλάρα.

ΟΣΤ'

Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐκφράσω, Εὐγένιε, τί ἠσθανόμην.

Ἀπέθνησκον.

Δι' ἐμέ, ἡ Κλάρα ἦτο ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀγνός, μὴδὲν φλογίζων με ἄγγελος.

Ἦτο ἡ ἀντίθεσις τῆς Ἀδελαΐδος, τοῦ κακοῦ ἀγγέλου μου.

Ἰπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἐκείνης, ἐλησμόνου ταύτην, ὡς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῆς Ἀδελαΐδος, ἐλησμόνου τὴν Κλάραν.

Ὡ! ἐλάττωμα τῶν αἰσθήσεων! ἐγώ-σμός τῆς καρδίας. Διὰ τὴν ν' ἀπομακρυνθῶ τοῦ ἀγαθοῦ ἀγγέλου μου καὶ ν' ἀκολουθῶ τὰ καίοντα ἔχνη τοῦ πονηροῦ;...

Ἦσθάνθη τὴν καρδίαν μου ἀναξωγο-νουμένην, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς καλλονῆς, τῆς ἀρετῆς ἐκείνης τῆς γυναικός, τῆς σχεδὸν παιδὸς προθέου, τῆς ἐρώσεως ποιητικῆς, ἰδχνικῆς.

Μοὶ ἀρηγήθη τὰ παθήματά της, κλιούσα, καὶ μοὶ εἶπε, μὲ τὸ μειδιάμα ἐπὶ τῶν χειλέων, πόσον τότε θεώρει ἐκυτὴν εὐδαίμονα.

Μοὶ εἶπεν, ὅτι ὁ πατὴρ της...

Ἄλλ' ὅ,τι σχετικὸν περὶ τούτου μοὶ εἶπε θέλω σοὶ διηγηθῆ λεπτομερῶς.

ΟΖ'

Τὴν πρωίαν τῆς τρίτης ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Λοπές, ἡ Κλάρα ἔλαβε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Τέκνον μου, ἔχω ἀνάγκην νὰ σε ἴδω, νὰ σοὶ ὁμιλήσω, νὰ σε θλίψω εἰς τὰς ἀγκάλας μου, νὰ σε βεβαιώσω, ὅτι δὲν εἶμαι φάντασμα καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σε τύπη ἢ συνείδησις. Ζῶ ὡς σὺ καὶ πάντες οἱ ζῶντες ἄνθρωποι, τοῦ ὁποίου ἀρκοῦσα ἀπόδειξις ἔσεται τὸ φυσικώτατον μέσον, οὗτινος ποιοῦμαι χρῆσιν, ὅπως σοὶ καταστήσω τοῦτο γνωστόν. Περιμένον με ἀπόψε.»

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ἀνυπόγραφος.

Ἡ πρώτη ἐντύπωσις τῆς Κλάρας ἦτο ἡ τοῦ φόβου.

Ἐνεθυμήθη ὅμως ὅτι ὁ Λοπές ἔλειπε πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἐνῶ, πρὸ πολλῶν ἐτῶν, δὲν ἀπεμακρύνετο τῆς οἰκίας εἰμὴ δι' ὀλίγας ὥρας καὶ μόνον διὰ σπουδαίας ὑποθέσεις, ὅτι δὲ δὲν ἐπανευρέθη, παρὰ τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας.

Διέγνω, λοιπόν, παρὰδοξον συνάφειαν μεταξὺ τῆς ἀφανείας τοῦ Λοπές καὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ πατρὸς της, ἐπομένως περιέμενον, ἐναγωνίως, τὴν ἐσπέραν.

Μόλις εἶχε δύσει ὁ ἥλιος, ὅτε ἀνήγγειλον αὐτῇ τὸν κύριον Ἀλθαρές.

Ὁ Μεξικανὸς ἐνεφάνισθη ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦτο.

Ἡ Κλάρα ὑπεδέχθη αὐτὸν ἐν μέσῳ τῶν ὑπαλλήλων της.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔφερε μελανὰ ἐνδύματα, κιτρινωπὰ χειρόκτια καὶ ἐστιλβωμένα ὑποδήματα.

Τὸ χαλκόχρουν καὶ ἐστιγμένον πρόσω-πὸν του καὶ ἡ πολὺὰ κόμη του ἀπετέλου

παρὰδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὸ ἐνδύμα του.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦτο ἀγριὸς τις ἀρχηγός, ἐνδυθεὶς κατὰ τὸν ἡμέτερον συρμόν, ὅπως παραστήσῃ τὰ ἔθιμα ἡμῶν εἰς τοὺς συμπατριώτας του.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐχαίρει τὴν Κλάραν μετὰ τινος εὐχереίας. Ἡ νεαρὰ γυνή, συγκρατοῦσα τὸν φόβον της, ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμόν.

— Κυρία, εἶπεν ἐκεῖνος, εἶμαι ὁ Χριστόφορος Ἀλθαρές, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ οἶκος Λέμου διετέλεσεν εἰς ἀρίστας ἐμπορικὰς σχέσεις: οὔτε ἡμεῖς, οὔτε οἱ κύριοι οὔτοι, τοὺς ὁποίους νομίζω ὑπαλλήλους σας, μὲ γνωρίζετε προσωπικῶς, διότι σπανίως φαίνομαι.

Γεννηθεὶς εἰς ἄλλαν χώραν καὶ ἔχων ἕτερον ἤθη, μέγας ἀρχηγός τῆς ἀνδρίας φυλῆς τῶν Ἀναπὰς κατὰ τὴν νεότητά μου, ἀσπασθεὶς βραδύτερον τὸν χριστιανισμόν, συνεπεῖχ γενομένων, τῶν ὁποίων ἡ ἀφήγησις ἤθελεν εἶναι μακρὰ, νυμφευθεὶς μετ' εὐρωπαϊκῆς καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Εὐρώπην, δὲν ἠδυνήθη οὔτε τὴν χροίαν τῆς φυλῆς μου νὰ μεταβάλω, οὔτε τὰ ἔχνη τοῦ βροχίου πρῶην ἀζιωματός μου νὰ ἐξελείψω.

Ἐννοεῖτε λοιπόν κάλλιστα, κυρία καὶ ὑμεῖς, φίλοι μου, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἐμφανίζωμαι εἰς τὰς δημοσίας συναθροίσεις, χωρὶς νὰ διεγείρω ἔκπληξιν. Ἐνεκα τούτου, ἔμεινα κεκλεισμένος εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἐξάγων αὐτῆς μόνον τὸ ὄνομά μου καὶ τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά μου πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ὀνόματός μου. Ἐμαθον... διὰ τινος ἐφημερίδος... ὅτι ὁ ἀγαθὸς φίλος μου κύριος Σεβῆρος Λοπές ἐγένετο ἄφαντος, ἐπομένως, φυσικώτατα, ἔρχομαι νὰ θέσω τέρμα εἰς τοὺς λογαριασμούς μου μετὰ τοῦ οἴκου Λέμου, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ προσφέρω αὐτῶ τὸ ὄνομα μου, ἐν ἡ περιπτώσει ὁ κύριος Λοπές ἤθελε γίνεαι ἄφαντος διὰ παντός, ὅπερ οὐδόλως εἶναι πιθανόν.

Ὁ κρατῶν τὰ βιβλία ἀπήντησεν αὐτῶ κατὰ τὸ γραφειοκρατικὸν ὕφος, ἐνῶ ἡ Κλάρα προσήλου ἐπὶ τοῦ πατρὸς της ἔκπληκτον βλέμμα.

— Τόρα, εἶπεν ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἔχων ὑπ' ὄψιν τὴν ἰδιαίτους θέσιν, εἰς ἣν εὐρίσκεται ὁ ἡμέτερος οἶκος, ἐπεθύμουν νὰ σὰς ὁμιλήσω... κυρία.

— Εἰς ἐμέ; Εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖον;

— Ἰπὸ πᾶσαν ἐποψίν... χάριν ὑμῶν, τῆς ὑμετέρας ἡσυχίας, τῆς ὑμετέρας εὐτυχίας.

Ἡ Κλάρα διέταξε τοὺς ὑπαλλήλους της καὶ ἐξῆλθον.

— Μὴ λησμονήσητε, Εὐγένιε, παρετήρησεν ὁ σκελετός, διακόψας τὴν διήγησίν του, ὅτι ἡ Ἀδελαΐς, τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, ἐπωφεληθεῖσα τῆς ἀπουσίας τοῦ Μιαντουκατοῦκ, μ' ἐξήγαγε τοῦ κοιτῶνός της καὶ τῆς οἰκίας.

Μετὰ τὴν παρένθεσιν ταύτην, ἐξηκολούθησε.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΝΟΥΤΣΟΣ (Όρα. προηγουμένων φύλλων)

— Έάν τόν ἀφύπνιζον νά τον συμβουλευθῶ; εἶπεν ὁ μοναχός· εἶναι ἄνθρωπος μέ φρόνησιν

Ὁ Σχικῶ ἐτριπλασίασε τήν δόσιν τοῦ ρόγγαλιτοῦ, ὑπερβάντος, τοιοῦτοτρόπως, τόν ἦχον τῆς βροντῆς.

— Ὅχι, ἐξηκολούθησεν ὁ Γορανφλότος, διότι θά ἔθεωρεῖτο ὑπέρτερος ἐμοῦ. Θά εὐρῶ καί ἐγώ ἐν ψεύδος, ἀνευ τῆς συνδρομῆς του.

Ὅ, τι δῆποτε ψεύδος ὅμως ἂν εἶπω, δέν θά σωθῶ ἀπό τό πειθαρχεῖον· καί δέν μέ φοβίζει τόσον τό πειθαρχεῖον, ὅσον τό ψωμί καί νερόν. Ἐάν τοῦλάχιστον εἶχον ὀλίγα χρήματα νά δωροδοκῶ τόν φύλακα!

Ὁ Σχικῶ, ἀκούσας τὰς λέξεις ταύτας, ἐξήγαγεν ἐπιδεξιῶς τοῦ θυλακίου του ἀρκούντως παχύ βαλάντιον καί ἐκρυψεν αὐτό ὑπό τήν γαστέρα του. Ἡ δέ τοιαύτη προφύλαξις δέν ἦτο περιττή, διότι ὁ Γορανφλότος, εἴπερ ποτε τεθλιμένος, ἐπιθύρισε τὰς ἐπομένους μελαγχολικὰς λέξεις:

— Ἐάν ἦτο ξυπνος, δέν ἤθελε μοι ἀρνηθῆ ἐν σκοῦδον· ὁ ὕπνος του ὅμως μοι εἶναι ἱερός... καί θά τό λάβω μόνος μου.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Γορανφλότος, ὅστις, ἀφοῦ εἶχε μείνει ἐπ' ὀλίγον καθήμενος, εἶχε γονυπετήσει, ἔκλινε πρὸς τόν Σχικῶ καί ἤρπυνησε προφυλακτικῶς εἰς τό θυλάκιον αὐτοῦ.

— Παράδοξον, εἶπεν ὁ μοναχός, τίποτε. Ἄ! θά ἔχει ἴσως εἰς τόν πῖλον του.

Ἐνῶ ὅμως ὁ μοναχός ἐξηκολούθει τὰς ἐρεύνας του, ὁ Σχικῶ ἐκένωσε τό περιεχόμενον τοῦ βαλάντιου του εἰς τήν χεῖρά του καί ἔθεσε τοῦτο, κενόν, εἰς τό θυλάκιον τῆς ἀναξυρίδας του.

— Τίποτε καί εἰς τόν πῖλον! εἶπεν ὁ μοναχός· τοῦτο μ' ἐκπλήττει. Καί ὅμως ὁ φίλος μου Σχικῶ, ὅστις εἶναι τρελλός πλήρης συνέσεως, οὐδέποτε ἐξέρχεται ἀνευ χρημάτων. Ἄ! ἐλησμόνησον τήν ἀναξυρίδα του.

Βυθίσας δέ τήν χεῖρα ἐντός τοῦ θυλακίου αὐτῆς, ἐξήγαγε τό κενόν βαλάντιον.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἐπιθύρισε, τίς θά πληρώσει τὰ ἔξοδα;

Ἡ σκέψις αὕτη ἐνεποίησε βαθεῖαν ἐντύπωσιν ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ, ὥστε αἶφνης ἠγέρθη καί μέ βῆμα ὀλίγον εἰσέτι κλονούμενος, ἀλλ' ὅμως ταχύ, διηυθύνθη πρὸς τήν θύραν, διῆλθε διὰ τοῦ μαγειρείου, χωρίς νά ἀποτεῖνῃ λέξιν πρὸς τόν κάπηλον, εἰ καί οὗτος πρῶτος ὠμίλησεν αὐτῶ, καί ἔφυγεν.

Τότε ὁ Σχικῶ ἐπανάθεσε τὰ χρήματα εἰς τό βαλάντιον καί τοῦτο εἰς τό θυλάκιόν του, θεθεῖς δ' εἰς τό παράθυρον, τό ὅπου ἐθώπευεν ἡδὴ ἠλιακῆ ἀκτίς, ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν ρεμβασμόν, λημονήσας τόν Γορανφλότον.

Ἐντοσούτῳ, οὗτος, φέρων τό δισάκιον ἐπ' ὤμου, ἠκολούθει τόν δρόμον του μέ τό πρόσωπον συντετριμένον, τό ὅπου ἦθος ἡ-

δύνατο μέν νά ὑποτεθῆ ὑπό τῶν διαβητῶν ὡς πρὸς ἔρχομενον ἐξ εὐλαθείας, πλὴν ἦτο ἀποτέλεσμα τῆς προαπασχολήσεως τοῦ Γορανφλότου τοῦ νά ἐφεύρη ἐν τι τῶν ἐξόγων ψεύδεων μεθύσου μοναχοῦ ἢ βραδύδαντος στρατιώτου, τῶν ὁποίων ἡ βᾶσις εἶναι πάντοτε ἡ αὐτή, ἐνῶ ἡ φράσις ποικίλεται ἰδιοτρόπως, κατὰ τήν φαντασίαν τοῦ ψεύστου.

Ἐκ τῆς μακροτέρας ἀποστάσεως, ἐξ ἧς ἐπεράνησαν τῶ Γορανφλότῳ αἱ θύραι τῆς Μονῆς, οὗτος ἐξέλαβεν αὐτάς εἴπερ ποτε μελαγχολικὰς, ἐκ δέ τῆς παρουσίας πλείστων μοναχῶν ἐπὶ τῆς φλιας αὐτῶν, συνδιαλεγομένων καί ἐκ περιτροπῆς παρατηρούντων τὰ τέσσαρα κύρια σημεῖα τοῦ ὀρίζοντος, συνήγαγε δυσωίωνους ἐνδείξεις.

Μόλις ὅμως ἐξῆλθε τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Γακώβου, μεγάλη κίνησις τῶν μοναχῶν, ἰδόντων αὐτόν, τῶ ἐνεποίησεν ἀπερίγραπτον φόβον.

— Περὶ ἐμοῦ ὀμιλοῦσιν, εἶπε· μέ δεικνύουσι, μέ περιμένουσι· θά με ἀνεζητήσαν τήν νύκτα· ἡ ἀπουσία μου προῦξένησε σκάνδαλον· ἐχάθην!

Ὁ νοῦς του ἐσκοτίσθη· τῶ ἐπῆλθεν ἡ μωρὰ σκέψις νά φύγη, ἀλλ' ἤδη πολλοὶ μοναχοὶ ἤρχοντο εἰς προῦπάντησίν του, ἐπομένως, ἀναμφιβόλως, θά τον κατεδίωκον. Ὁ ἀδελφός Γορανφλότος εἶχε τήν ἀρετὴν νά γινώσκῃ ἐαυτόν, ὅθεν ἐγίνωσκεν, ὅτι δέν ἦτο ἐσχηματισμένος διὰ τόν δρόμον, ὅτι δ' ἤθελε συλληφθῆ, δεσμευθῆ καί ἀπαχθῆ εἰς τό μοναστήριον· προὔτιμησε, λοιπόν, τήν ὑποταγήν.

Προῦχώρησε, κάτω νεύων, πρὸς τοὺς συναδέλφους του, ὅτινες ἐφάνοντο δισταζόντες ν' ἀπευθύνωσιν αὐτῶ τόν λόγον.

— Οἴμοι! εἶπε καθ' ἐαυτόν, προσποιούνται, ὅτι δέν μέ ἀναγνωρίζουσιν, ἔγινα πέτρα σκανδαλοῦ.

Ἐπὶ τέλους, εἰς μοναχός ἐθάρρησε καί τῶ εἶπε:

— Δυστυχῆ ἀγαπητὲ ἀδελφέ!

Ὁ Γορανφλότος ἐστάναξε καί ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τόν οὐρανόν.

— Ἡξέυρετε, ὅτι ὁ ἡγούμενος σᾶς περιμένει: τῶ εἶπεν ἕτερος.

— Ἄ! Θεέ μου!

— Ὡ! Θεέ μου! καί, προσέθετο τρίτος, παρήγγειλεν, ὅπως σᾶς ὀδηγήσωμεν πρὸς αὐτόν, ἅμα ἐπιστρέψήτε.

— Τοῦτο ἐφοβούμην, εἶπεν ὁ Γορανφλότος.

Μᾶλλον δέ νεκρὸς ἢ ζῶν, εἰσῆλθεν εἰς τό μοναστήριον, τοῦ ὁποίου ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτοῦ.

Ἄ! εἶθε ὑμεῖς, ἀνέκραξεν ὁ ἀδελφός θυρωρός, ἔλθετε γρήγορα, γρήγορα, ὁ πανοσιώτατος ἡγούμενος Ἰωσήφ Φουλῶν σᾶς ζητεῖ.

Λαθῶν δέ τόν Γορανφλότον ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὀδήγησεν ἡ μᾶλλον ἔσυρεν αὐτόν εἰς τό δωμάτιον τοῦ ἡγουμένου, τοῦ ὁποίου ἐπίσης ἐκλείσθη ἡ θύρα.

Ὁ Γορανφλότος ἐτάπεινωσε τοὺς ὀφθαλμούς, φοβούμενος ν' ἀτενίσῃ τό ὀργίλον βλέμμα τοῦ ἡγουμένου· ἤσθάνετο ἐαυ-

τόν μόνον καί ἐγκαταλελειμένον ὑπὸ πάντων ἐνώπιον προϊσταμένου, ὅστις εἶδε νά ἦναι δικαίως ὀργισμένος.

— Ἄ! εἶθε ὑμεῖς ἐπὶ τέλους, εἶπεν ὁ ἡγούμενος.

— Πανοσιώτατέ μου... ἐπιθύρισε ὁ μοναχός.

— Πόσον μᾶς ἀνησυχῆσατε! εἶπεν ὁ ἡγούμενος.

— Μεγάλη ἡ ἀγαθότης σας, πάτερ, ἀπήντησεν ὁ Γορανφλότος, μὴ δυνάμενος νά ἐξηγήσῃ τό ἀπροσδόκητον εὐμένες ὕφος τοῦ ἡγουμένου.

— Ἐφοβεῖσθε νά ἐπιστρέψῃτε, μετὰ τήν σκηνὴν τῆς παρελθούσης νυκτός, αἱ;

— Ὁμολογῶ, ὅτι δέν ἐτόλμων, ἀπεκρίθη ὁ μοναχός, ἀπὸ τοῦ μετώπου τοῦ ὁποίου ἔσταζε ψυχρὸς ἰδρῶς.

— Ἄ! ἀγαπητὲ ἀδελφέ, ἀγαπητὲ ἀδελφέ, εἶπεν ὁ ἡγούμενος, ἦτο πολὺ ἀσύνητον ὅ, τι ἐπράξατε.

— Ἀφετὲ με νά ἐξηγηθῶ, πάτερ μου...

— Καί ἔχετε ἀνάγκην νά μοι ἐξηγήσῃτε; Ἡ ἀποστροφή σας.

— Τόσω τό καλλίτερον, ὅτι δέν εἶμαι ἠναγκασμένος νά σᾶς ἐξηγήσω, διότι θά ἐδυσκολευόμην νά το πράξω.

— Τὸ ἐννοῶ καλλίστα. Στιγμὴ τις ἐξάψεως εἶναι ἀρετὴ ἀγία· ὁ ἐnthουσιασμός εἶναι ἱερόν αἶσθημα· ἀλλ' αἱ ὑπεροβικαὶ ἀρεταὶ καθίστανται σχεδὸν ἐλαττώματα· τὰ τιμιώτερα αἰσθήματα πέραν τινός ὁρίου εἶναι ἐπιλήψιμα.

— Συγγνώμην, πάτερ μου, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἀλλ' ἐάν ὑμεῖς ἐννοεῖτε, ἐγώ δέν ἐννοῶ τίποτε. Περὶ τίνος ἀποστροφῆς ὀμιλεῖτε;

— Περὶ τῆς κατὰ τήν ὀμιλίαν σας τῆς νυκτός.

— Ἐκτός τῆς μονῆς; ἠρώτησε δειλῶς ὁ μοναχός.

— Ὅχι· ἐντός αὐτῆς.

— Ὁμίλησα ἐγὼ ἐντός τοῦ μοναστηρίου;

— Ναί, σεῖς.

Ὁ Γορανφλότος ἔξεσε τό ἄκρον τῆς ρινός του· εἶχεν ἀρχίσει νά ἐννοῆ, ὅτι ἐπαιζε κωμῆδιαν παρεξηγήσων.

— Ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐλαθῆς καθολικός, ἀλλ' ὅμως τό θάρρος σας μ' ἐφόβισε.

— Τὸ θάρρος μου; εἶπεν ὁ Γορανφλότος· λοιπόν, ὑπῆρχε πολὺ τολμηρός;

— Πλέον ἢ τολμηρός, τέκνον μου, αὐθάδης.

— Οἴμοι! πρέπει νά ἦσθε συγκαταβατικός εἰς τὰς παραφορὰς μὴ μαλαχθέντος εἰσέτι χαρακτῆρος· θά διόρθωθῶ, πάτερ μου.

— Ναί, ἀλλ' ἐν τῶ μεταξύ πρέπει νά φοβῶμαι διὰ σᾶς καί δι' ἡμᾶς τὰς συνεπειὰς τῆς παραφορᾶς σας. Ἐάν τό πρᾶγμα συνέβαινε μετὰξὺ ἡμῶν, δέν θά εἶχε σημασίαν.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Διμλ.

ΦΟΒΕΡΑ ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ

[Ἐκ τῶν τοῦ Γερμανοῦ Ζαχερ - Μάτσοχ]

Ἡ ἡρώς μας συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἐκείνων, τὰς ὁποίας οἱ Γάλλοι ἐπιτυχῶς ὀνομάζουσι femme incomprise. Ἡ βραωνίς Ἀδέλα φόν Τάυρβουργ δὲν ἐγνώρισε τὰς μητρικὰς θωπείας. Ἀπὸ τῆς τροφῆς περιήλθεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς νηπιαγωγῆς, ἀκολούθως τῆς παιδαγωγῆς, τοῦ χοροδιδασκάλου καὶ τέλος τοῦ μουσικοδιδασκάλου. Τρυφερὰ καὶ ἀναίσθητος εἰσηλθεν εἰς τὸν καλούμενον κόσμον ἔχουσα πολλὰς ἀπαιτήσεις παρὰ τῆς ζωῆς ἀνίκανος ὁμοῦ αὐτῆ νὰ ἐπαρκέσῃ καὶ εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀνάγκην ἐξουτῆς. Τοιαύτη, συνεζευχθὴ γέροντά τινα καὶ εἰς ἡλικίαν εἰκοσιπέντε ἐτῶν ἔμεινε χήρα, ὠραία, μέ τινα θέλητρα, ὄσους καὶ θαυμαστάς· τὸ ἐλάττωμά τῆς ἦτο ὅτι ἐστερεῖτο ἰδανικῶν ἢ ὑψηλοτέρων ἰδεῶν. Ἡ ζωὴ εἶχεν ἀπολέσει δι' αὐτὴν πᾶσαν σημασίαν, ὡς μόνην δὲ φροντίδα εἶχε πῶς νὰ περῆ τὸν καιρὸν. Μεθ' ὅλην ὁμοῦ τὴν ἠθικὴν ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἐρήμωσιν τῆς καρδίας τῆς εἶχε μίαν ἐπιθυμίαν· νὰ προσελκύη τοὺς περὶ αὐτὴν, κυλίουσα αὐτοὺς εἰς τερπνὰ ὄνειροπολήματα· τοῦτο ἦτο τρόπος τῆς τοῦ νὰ διέρχεται τὸν καιρὸν.

Καὶ οἱ ἄνδρες περιπίπτουσι πάντοτε εἰς τοιαῦτα σφάλματα· τὴν ὠραιότητα τῆς γυναικὸς ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἀντανάκλασιν ἀγγελικῆς ψυχῆς, νομίζουσι δὲ ὅτι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς ὠραίας θὰ εὐρωσι τὴν ποιήσιν δι' ἧς πληροῦνται τὰ θέλητρα αὐτῆς· ἡ δὲ Ἀδέλα ἦτο εἰς μέγιστον βαθμὸν ὠραία, τὸ ἐξωτερικὸν αὐτῆς ὑπέσχετο πολλὰ τοιαῦτα, ὅποια ὀλίγα εἶχεν ἐν τῇ ψυχῇ.

Ἦτο μετρίου ἀναστήματος, τὸ δὲ σῶμά τῆς ἦτο θαυμασίως συνηρμοσμένον· τὸ δέρμα ἠμιλλᾶτο πρὸς τὴν χιόνα ὡς πρὸς τὴν λευκότητα· τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου τῆς ἦσαν λεπτὰ καὶ εὐγενῆ· ἡ ῥίς καὶ τὸ στόμα ἦσαν τόσῳ κανονικὰ, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρότυπον καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Φειδιάν· χρυσοξανθοῦ δὲ κόμη περιέβαλλε τὴν ἀγγελικὴν αὐτὴν μορφήν ὡς χρυσοῦν πλαίσιον. Πρὸς οὐδὲν ὁμοῦ δύναται τις νὰ παραβάλλῃ τοὺς γλάυκους ὀφθαλμοὺς τῆς, ὠραιότερους καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Τὸ ἔτος τοῦ πένθους διήλθεν ἡ Ἀδέλα περιηγουμένη τὴν Ἰταλίαν, τὴν νότιον Γαλλίαν καὶ ἐφυσούχασεν εἰς τὰ καταφύτα ὄρη τῆς Τυρολίας. Ἐνταῦθα ἡ αἰθουσα τῆς Ἀδέλας ἔγινε τὸ κέντρον τῆς ἀριστοκρατίας. Παρ' αὐτῇ ἐχόρευον, ἔπαιζον, ἤκουον μουσικὴν ποτὲ μὲν καλὴν, ἐνίοτε δὲ κακὴν· πάντες ὁμοῦ ἐξήρχοντο εἰς ἐκδρομὰς ἐπιποιοὶ ἀνὰ τὰ γραφικὰ ἐκεῖνα μέρη. Παλλάκι, ὁμοῦ ἡ Ἀδέλα ἐπέβαινε τοῦ ἵππου τῆς καὶ ἔτρεχεν εἰς τὰ ὄρη μόνη, ἢ καὶ ἄνευ ὀδηγοῦ. Συνέλαβε δὲ ποτε τὴν ἰδέαν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἐρημοκλήσιον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, κείμενον ἐπὶ ὑψηλῆς κορυφῆς, πάντοτε χιονοσκεπές. Φθᾶσα εἰς τὸ παρὰ τοὺς πρόποδας χωρίον, ἀφῆκε τὸν ἵππον τῆς

εἰς τὸν ξενῶνα καὶ ὀπλισθεῖσα διὰ ῥάβδου ἀνῆρχετο τοὺς γραφικοὺς λόφους. Ἐπρωχῶρει καὶ ἄρινε κάτω μακρὰν τὴν σταθμὸν· εἶχε φθάσει ἤδη εἰς ἰκανὸν ὕψος, ὅτε ὁ δῦων ἥλιος τῇ ὑπέμνησεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψῃ. Τότε μόλις παρετήρησεν ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἀτραποῦ, ἀλλ' εἶχε περιπλανηθῆ· εἶχεν ἐμπέσει εἰς φάραγγας ἀδιεξόδους. Μάτην ἀνεζήτη νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ λαθυρίνου. Ἐκραξεν, ἐκένωσε τὸ πολύκροτον, ἀλλὰ μόνον πάλαι ἠχῶ ἐπηκολούθησεν. Ἦτο εἰς ἀπόγνωσιν· ἐκάθισεν ἐπὶ τινος λίθου καὶ ἔκλαυσεν· ἀλλ' ὁ καιρὸς παρήρχετο· ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη κρυθῆ πέραν τῶν ὄρεων, παγερὸς δὲ ἄνεμος ἐσύριζε διὰ τῶν γυνῶν βράχων.

Ἡ Ἀδέλα ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν δὲν εἶχεν ἔλθει εἰς τὸν ναὺν τῆς· ἤρχισε νὰ προσεύχηται...

Αἰφνης πολὺ πλησίον ἠκούσθη φωνὴ ἀνδρός:

— Πα! τί κάμνετε; πῶς εὐρέθητε ἐδῶ;

Ἡ Ἀδέλα ἀνηγέρθη, ἔμπροσθεν τῆς ἱστατο νεκρὸς τις κύριος. Δι' ὀλίγων λέξεων τῷ ἐξήγησε τὸ ἀτύχημα καὶ τὴν δεινὴν θέσιν τῆς.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς προσφέρω τὰς ἐκδουλεύσεις μου; ἠρώτησε μειδιῶν ὁ ἄγνωστος.

— Ἐρωτᾶτε ἀκόμη! Σεῖς εἰσθε ὁ ἄγγελος τῆς σωτηρίας μου.

Ὁ ἄγνωστος ἦλθε πλησίον τῆς. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας του ἐφαίνετο κυνηγός. Ἡ Ἀδέλα δὲν ἤργησε νὰ ἀναλάβῃ τὴν ζωηρότητα τῆς. Χωρὶς νὰ ἐρευνήσῃ περισσώτερον ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ κυνηγοῦ καὶ ἤρχισαν τὴν πορείαν. Εἶχον ἀπομακρυνθῆ ἤδη ἀρκετὰ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης ὅτε αἰφνης ἡ Ἀδέλα παραπατήσασα ἐξήρθωσε τὸν δεξιὸν πόδα ἐλαφρῶς μὲν, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ πατήσῃ αὐτόν.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς φέρω — εἶπεν ὁ ἄγνωστος.

— Δὲν εἰδέω... ναί... ἐψιθύρισε ταρχαθεῖσα ἡ Ἀδέλα.

— Εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶνε δυνατὸν νὰ σᾶς στενοχωρῶσιν οἱ τύποι τῆς κοσμιότητος, εἶπεν ἀστεϊζόμενος ὁ κυνηγός.

— Ὅχι, ὄχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀδέλα, ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως κάμω κατάχρησιν τῆς καλωσύνης σας.

— Ἄ! περὶ τούτου οὔτε νὰ ἀναφέρῃ τις ἀξίζει τὸν κόπον, ὑπέλαβεν ὁ κυνηγός.

Καὶ ἄνευ περαιτέρω φιλοφρονήσεων, ἔλαβε τὸ ὠραῖον φορτίον.

Ἡ Ἀδέλα κατελήφθη ὑπὸ ἄλλοκότου τινὸς αἰσθήματος, ὅτε εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις καὶ τὴν πρώτην φοράν, ἐνεποίησεν εἰς αὐτὴν τοιαύτην αἰσθησιν, ὅποιαν οὐδεὶς ἔως τότε ἀνὴρ εἶχεν ἐμποιήσει εἰς αὐτήν. Τί αἰσθημα εἶνε τοῦτο; Μήπως εἶνε ἔρω; Καὶ ξένος; αὐτὸς εὖρε νέον κόσμον εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ἀδέλας· τὴν καρδίαν του ἐνέπλησεν ὁ ἔρω, καὶ τὸ πῦρ τοῦτο ἦνα-

ψε περισσώτερον ὅτε ἐκράτει εἰς χεῖρας του τὸ πολυτίμητον φορτίον.

Ὅτε αὐτὸς ἔφερε τὴν Ἀδέλα εἰς τὸν ξενῶνα, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν ἵππον τῆς, αὐτὴ ἀπεχαιρέτισε τὸν εὐεργέτην τῆς καὶ σφιγγούσα τὴν χεῖρά του ἠυχαρίσται διὰ παντοίων φράσεων. Ἀλλ' ἦτο ἤδη νύξ, καὶ ὁ ἄγνωστος ἐπρότεινε νὰ συνοδεύσῃ αὐτὴν μέχρι τῆς οἰκίας. Αὐτὴ προσέβλεψεν αὐτὸν δισταζούσα.

Ὁ ἄγνωστος παρετήρησε τοῦτο καὶ εἶπε:

— Διὰ νὰ γνωρίζετε ποῖον ἀξιούτε τῆς ὑμετέρας ἐπιστοσύνης ἐπιτρέφατέ μοι νὰ συστηθῶ πρὸς ὑμᾶς. Καὶ ταῦτα λέγων τῇ ἐνεχείρισε τὸ ἐπισκεπτήριόν του. Ἡ Ἀδέλα ἀνέγνωσε: «Φρειδερίκος Φον-Βανδῶρφ.»

— Εἰσθε ῥώσος, ἂν δὲν ἀπατώμαι, εἶπεν ἡ βραωνίς; κάπου ἤκουσα τὸ ὄνομά σας.

Ὁ Βανδῶρφ ἀπήντησε καταφρατικῶς.

Ἦτο πλούσιος κτηματίας καὶ ἐξ ὑπερβολικῆς πρὸς τὸ κυνήγιον ἀφοσιώσεως, διέτριβεν ἐν Τυρολίᾳ. Ἦτο νέος καὶ ὠραίος· τὸ πρόσωπόν του ἦτο ἐκφραστικόν, μᾶλλον ζωηρόν, τὸ δὲ ξανθὸν γένειόν του καθίστα γλυκεῖαν τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου του.

Ἀφ' οὗ ἔραγον ὀλίγον, ὁ Βανδῶρφ ἐβοήθησε τὴν Ἀδέλαν νὰ ἀνέλθῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου τῆς· αὐτὸς δὲ προπορευόμενος ἐδείκνυε τὴν ὁδόν· αὐτὴ τὸν ἠκολούθει. Ποῦ καὶ ποῦ ἀντήλασσον πρὸς ἀλλήλους ὀλίγας λέξεις καὶ πάλιν ἔπαυον. Ἀμφοτέρω ἀπησχολοῦντο ὑπὸ ἐνδομύχων αἰσθημάτων, ὀλίγην δὲ προσοχὴν ἠδύνατο νὰ δώσωσιν εἰς λόγους. Ἀργὰ πολὺ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐξοχικὴν τῆς Ἀδέλας οἰκίαν. Ἐσφιγγάν ἀκόμη ἀπαξ τὰς χεῖρας ἀλλήλων. Ἡ Ἀδέλα προσεκάλεσε τὸν Βανδῶρφ τὴν ἐπαύριον εἰς τὸ τέιον, μεθ' ὃ ἀπεχωρίσθησαν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Βανδῶρφ ἤρχετο νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀδέλαν. Αὐτὴ τὸν ἐδέχθη οἰκειότατα. Ὁ Βανδῶρφ διηγεῖτο εἰς τὴν Ἀδέλαν περὶ τῆς πατρίδος του περὶ τῶν περιηγήσεών του εἰς τὴν νότιον Ἀμερικὴν, εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ τῇ ἀνεγνωσέδω ὠραία διηγήματα τοῦ Τυργιένερ.

Ἡ Ἀδέλα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας οἰκουρούσα ἔνεκα τῆς ἐξαρθρώσεως, εὐρίσκετο σχεδὸν ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν μετὰ τοῦ Βανδῶρφ· ἠρέσκετο πολὺ εἰς τὴν συναναστροφὴν του, καὶ τὸ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἄνευ περιστροφῶν. Ὅτε ἡ Ἀδέλα ἤρχισε νὰ ἐξέρχεται εἰς περιπάτον ὁ Βανδῶρφ ἦτο ὁ τακτικὸς σύντροφός τῆς· μετ' αὐτοῦ ἔκαμνε τώρα τὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ ὄρη καὶ ἐκάστην ἐσπέραν ὁ Βανδῶρφ ἦτο προσκεκλημένος παρὰ τῇ Ἀδέλα εἰς τὸ τέιον. Ἐξω ἐψιθύριζον ἐννοεῖται περὶ τῆς οἰκειότητος αὐτῆς, περὶ μέλλοντος γάμου πολὺ πρὶν ἢ ἐκεῖνοι ἐξηγηθῶσι πρὸς ἀλλήλους.

[Ἐπταί το τέλος]

Κ Γ.

ΓΝΩΣΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἐκ τῶν ἡμετέρων κκ. Συνδρομητῶν μεταοικήσαντες κατὰ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου, παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσι τοῦτο εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἕνα μὴ ἐπὶ 18η ἀταξία εἰς τὴν διακομὴν τοῦ φύλλου. Ἡ Διεύθυνσις.